

סדרת הש"ס

(א) ונמתי' מרנפשא... (ב) שפיעתא לת ונמתי'... (ג) (לעיל ו' י"ג)... (ד) ופי' חסד ביתי... (ה) חסד שפיעתא... (ו) ונמתי' חסד... (ז) ונמתי' חסד... (ח) ונמתי' חסד... (ט) ונמתי' חסד... (י) ונמתי' חסד... (יא) ונמתי' חסד... (יב) ונמתי' חסד... (יג) ונמתי' חסד... (יד) ונמתי' חסד... (טו) ונמתי' חסד... (טז) ונמתי' חסד... (יז) ונמתי' חסד... (יח) ונמתי' חסד... (יט) ונמתי' חסד... (כ) ונמתי' חסד...

לא שנו. היכא דאולתא ראשונה דאין מלטרפת לפרוטא: אלא דאמר לה בוזו ובוזו. דלא גמרי קידושין ולא סינקת לה עד נמינה אחרונה שהיא גמר דבורו וכבר היו הראשונות מלוה: אבל חלו. ומקבלת הראשונה לא נחמה לידע בחזרה מלוה דמשנמנר

האיש מקדש פרק שני קידושין

מו.

עין משפט
נר מצוה

עד א מתי פיה מלך... אבות ה' כח פסג... עין מה שפיעתא חסד... ע"ב ב מתי סמ הליג... והלכו כי פתח שם... טוסי' אהי' ס' פת פתי... ע"ג ג מתי סמ הליג... טוסי' ס' פתי':

מתי והכא מהני והיינו דקאמר גמרא אס' אינו קדוש נשואות טעא למה כחוז כלומר אי' משום דעבר אמילתא דקאמר רחמנא כיון דנקרא כתיב 'בהרימכם את מלכו' ממנו כל חלבו 'ידגן מירוש ויחזר דמשמע שיש לו ללמד לתרום מן היפה ואס' לא הויא מחלבו פשיטא דעבר אי"כ למה כתיב האי קרא 'וילא תשאו עליו טעא בהרימכם את מלכו ממנו פשיטא אלא ש"מ דלהכי כתיבה לומר לך דהתורם מן הרעה על היפה דליכא שני טעאות טעא שעבר על מה דקאמר רחמנא דיתרום מן היפה ומטעא על מרומתו דהויא תרומה מן הרעה. והיינו דקאמר מכאן לתרום מן הרעה על היפה כו'': לשון רש"י ה"ג ב'זו ובוזו אם יש כבי'ן ש"פ כו'. והאי דפלגיהו לתרי דברי רישא דקתני כאלו ומיעמא דקתני בוזו ובוזו אע"ג דמנא מתרוייהו אס' יש ככולן כו' משום דקתני פלוגי נמייעמא אס' אין אוכלת למנחת דמפרש ואזיל: לשון רש"י הניחא לאו לרנא פרכינן אלא לעיל קאי דמתרנין דהימא אוכלת דמתנין לרנא ושומאי קאי ארישא ולר' אמי אסיפא: והאי מני רבי היא דאמר ר"ש ביה ביה א"ר שגא ביה וכוית פרטא הוי. והך סיפא דקתני בוזו נעלמו ואכלמו ועוד בוזו ועוד בוזו היה פרטא כמו התקדשו התקדשו ותנא אוכלת דנעתינן ש"ס וה"ה מנחת ואוכלת דלעריכא ליה לאשמועינן דאע"ג דמקרבא הייתה לא אשמועינן נפשות משה פרטא ולאו היינו מ"ק דלמיעמא דתנא בוזו ובוזו א"ר יש (א) לו ככולן שיה פרטא בתקדשת דלרבי פרטא הוי ונעתינן ש"ס נחתא מהן אלא מתי תנאי הוה ומי ששנה זו לא שנה זו מילתא דרבי כ"פ צ"ב דנחמיס דק' (א):

לא שנו אלא דאמר לה בוזו ובוזו אבל אמר לה באלו אפילו אוכלת נמי מקודשת כי קא אכלה מרנפשה קאכלה תניא כותיה דרבא התקדשי לי באלון ברמון ובאגוז או שאמר לה התקדשי לי באלו אם יש ככולן שיה פרטא מקודשת ואם לאו אינה מקודשת בוזו ובוזו אם יש ככולם שיה פרטא מקודשת ואם לאו אינה מקודשת בוזו נעלמו ועוד בוזו ועוד בוזו אינה מקודשת עד שיהא באחת מהן שיה פרטא היא באלון ברמון באגוז היכי דמי אילימא דאמר לה או באלון או ברמון או באגוז אם יש ככולן שיה פרטא מקודשת והא או קאמר ואלא באלון וברמון ובאגוז היינו בוזו ובוזו אלא לאו דאמר לה באלו הא מוקדתי סיפא או שאמר לה התקדשי לי באלו מבבל דרישא לאו באלו עסקינן בירושא קא מפרש התקדשי לי באלון ברמון באגוז כיצד בנן דאמר לה התקדשי לי באלו וקתני סיפא בוזו נעלמו ואכלמו אם יש באחת מהם שיה פרטא מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ואילו רישא לא קא מפליג בין אוכלת למנחת שמע מינה כל היכא דאמר לה באלו כי קא אכלה מרנפשה קא אכלה שמע מינה הניחא למאן דאמר אסיפא קאי ומאי עד שיהא באחת מהן שיה פרטא שיה באחרונה שיה פרטא הוי נמי עד שיהא באחרונה שיה פרטא אלא לרב שיהא דאמרי תרויהו ארישא קאי ואוכלת אצטריכא ליה הכא כללי קחשיב פרמי לא קא חשיב הא מני רבי היא דאמר ר"ש לא שגא ביה ביה ולא שגא ביה ביה פרטא הוי: אמר רב ה"ה המקדש במלוה אינה מקודשת מלוה להוצאה ניתנה נימא כתנאי המקדש במלוה אינה מקודשת ויש אומרים מקודשת מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר מלוה להוצאה ניתנה ומר סבר מלוה לאו להוצאה ניתנה חסברא אימא סיפא וישוים במכר שבהו קנה אי אמרת מלוה להוצאה ניתנה במאי קני אמר רב נחמיה הונא חזקיה מוקים לה במילי אוחרי (א) והכא במאי עסקינן כגון שאמר לה התקדשי לי במנה ונמצא מנה חסר דינר מר סבר (א) כסיפא לה מילתא למיתבעיה ומר סבר לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה ואלא הא דאמר רבי אלעזר התקדשי לי במנה ונתן לה דינר הרי זו מקודשת וישלים לימא כתנאי אמרה לשמעתיא אמרי מנה חסר דינר כסיפא לה מילתא למיתבעיה מנה חסר תשעים ותשע לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה מיתבי (א) האומר לאשה התקדשי לי בכסף שיש לי בידך והלכה ומצאתו שנגנב או שאבד אם נשתייר הימנו שיה פרטא מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ובמלוה אף על פי שלא נשתייר הימנו שיה פרטא מקודשת רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר מלוה הרי

ולא שגא ביה ביה פרטא הוי: אמר רב ה"ה המקדש במלוה אינה מקודשת מלוה להוצאה ניתנה נימא כתנאי המקדש במלוה אינה מקודשת ויש אומרים מקודשת מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר מלוה להוצאה ניתנה ומר סבר מלוה לאו להוצאה ניתנה חסברא אימא סיפא וישוים במכר שבהו קנה אי אמרת מלוה להוצאה ניתנה במאי קני אמר רב נחמיה הונא חזקיה מוקים לה במילי אוחרי (א) והכא במאי עסקינן כגון שאמר לה התקדשי לי במנה ונמצא מנה חסר דינר מר סבר (א) כסיפא לה מילתא למיתבעיה ומר סבר לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה ואלא הא דאמר רבי אלעזר התקדשי לי במנה ונתן לה דינר הרי זו מקודשת וישלים לימא כתנאי אמרה לשמעתיא אמרי מנה חסר דינר כסיפא לה מילתא למיתבעיה מנה חסר תשעים ותשע לא כסיפא לה מילתא למיתבעיה מיתבי (א) האומר לאשה התקדשי לי בכסף שיש לי בידך והלכה ומצאתו שנגנב או שאבד אם נשתייר הימנו שיה פרטא מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ובמלוה אף על פי שלא נשתייר הימנו שיה פרטא מקודשת רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר מלוה הרי

כחכב כקני פ"ו (ה"ד) דקנה קרקע במלוה הוי קני נגזר ומטלטלין לקבילי עלייהו מי שפיר. ועדתי דהא א"ר יתתן רבך חרד מועת עונות ליש מעות בעין ול"ש מעות הלאה. והיינו דאקשי ליה כפ' הנהב (ב"ם פח. א) מייחד כלי להלוואה דלאחר שהלוה אותו משמע. והאי שינה דרבא דלא כ"ר יתתן היא וליחא. ואפשר דאליבא דרשב"ל היא דאמר משיכה סמוכות מן התורה ולא מעות. ולדרידה קרקע שקנה בכסף חזקתה לה מידות בכסף (קטו. ד) וקא בכסף שיה בעין. במילי אחריו. כדבר אחר. (נפר) סבר לא כסיפא ליה מילתא (וכו'). ומסתברא דהלכה כ"ר. דאפילו מנה חסר דינר מקודשת דלא כסיפא מילתא למיתבעיה. וכן נראה דעת הר"ף שישן שלח הביאו זה אינה מקודשת. אפילו קבלה עליה אחרית דמלוה היא.

הנהגות הב"ה

(א) תפי' דיה לא מני וכו' אס' יש ככולן בלי' ומיתב' י' נמחק:

אע"י רש"י

אבלו' (נעתינן) בלי' איבלי'ן (איב'ן). אצטריכא.

מוסף רש"י

הא מני רבי היא דאמר. נמחקת ונחמיס כפי שני י"ה לא שגא ביה וכוית. לא שגא שחט את הכתב על מנת ללכת. סתם למחר בית חזק. לא שגא בית למחר בית חזק. פרטא הוי. כי נמחקת מן תופס את המסכתא וכו' פירא וכו' מין משפחה שיה מילתא ליה נמחקת עליה מילתא ויהיה דמלך הכתב וכו' הכלל כל נמחקת הוה קתנה למחשבתא התקדש פיעול ויחינן על אפילו כתיב: ונמחקת ח. ההקדש במלוה. לאחר התקדש לו נמלטה סמית'ך. וכו' ויש שחל לה מלוה סמית'ך (וכוונתו: וכו'). אינה מקודשת מלוה להוצאה ניתנה. משום דמפשה שפיעתא נמנה להוצאה ונכרחה קיימא והשפא לאו מתי יהיב לה נמח. דקיימא שפיעתא עסקינן. מתקן דהוי מיד כפתי קידושין ומליה להוצאה ניתנה ונכר מן סלה נמית אמריס היל מימ' לו ועי' וכו'. ונתן לה דינר. מיד מקודשת דקבלה ליה לשום קידושין ועל מנת שיעלם ממנו ועי' וכו'.

מוסף תוספות

א ואמר רבינו שישן שפאנץ רבי מירושא אס' אינו קדוש נשואות טעא למה כחוז כלואו הוי נמי ידעין ויש בו נשואות טעא מרוביב מכל חלבו (מבשרי' ד'ן) משמע חלבו אין גייעין לא. תופ' תפורה. ה. ועי' בנני דילפינן מקרא שבהאי תמוס' (ש"ס ב. משום דאזני עשיו. ש"מ"ק בתמורה על תופ' ש"ס (ועי' מהרש"ל וכו' ר"א).